

A mi Világunk

25 ÉV A KÖZÖSSÉG SZOLGÁLATÁBAN ~ KÜLÖNKIADÁS ~

Időutazás – 25 év a közösség szolgálatában

Erős közösséggé kovácsol minket a közös munka és az ünnepeink

Fennállásának 25. évfordulóját ünnepelte november 25-én a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság. Az ünnepélynek a megyei tanács amfiteátruma adott helyet. A rendezvényen közel 300 meghívott vett részt: megyénk elöljárói, egykori és jelenlegi kedvezményezettek, alkalmazottak, és nyugdíjba vonult kollégák. A rendezvény társszervezői a Fogyatékos Személyeket Támogató Egyesület és a Comite Oklând Egyesület.

Az első percekben a jelenlevők egy perc néma csenddel emlékeztek az elhunyt munkatársakra. A továbbiakban elhangzott: nem volt véletlen a jubileumi ünnepség időpontjának kiválasztása – november 25. *A nők elleni erőszak megszüntetésének világnapja* – intézményünk ezen az eseményen ismételten megerősítette a családon belüli erőszak áldozatainak támogatása iránti elkötelezettségét. Az ünnepély igazi időutazás volt, melyen a szervezők rávilágítottak a rendszerváltást követő időszakra, és felelevenítették az igazgatóság történelmének legfontosabb lép-

csőfokait, az 1997-es indulástól napjainkig. A rendezvényen jelen voltak néhányan a gyermekvédelmi rendszer jelenlegi és egykori kedvezményezettjei közül is, akik azt vallották: ha a családi környezetben nőttek volna fel, nem érték volna el mindazt, amit ma magukénak tudhatnak. Közöttük volt egy olyan fiatal is, aki a volt nevelői nyomdokába lépett, és ez a tény talán minden szónál szebben minősíti a gyermekvédelem alkalmazottainak a munkáját. A köszöntő-, és pódiumbeszélgetéseket a vezérigazgatóság központjaiban élő fiatalok előadásai színesítették. A

jubileumi eseményt a Székelykeresztúri 1-es Számú Családi Típusú Elhelyező Központban nevelkedő középiskolás diákokból álló együttes nyitotta meg. Az együttes tagjai: Balogh Csaba, Béni Etelka, Mihai András, Simó Paloma és Toti László. A későbbiekben színpadra lépett Gábor Lujza, a hivatásos nevelőszülői hálózat kedvezményezettje, aki Máthé Péter *Most élsz* című dalát adta elő. Rafi Amanda, szintén a hivatásos nevelőszülői hálózatból érkezett. Ő Kozma Noémi zenetanárral, a Role együttes fuvolásával adta elő Giuseppe Maria Cambini: *E-moll fuvoladuó*,

I. tétel – *Allegro vivace* című darabját. Az Oklándi Szociális Szolgáltatási Központ lakói, Bódi Erzsébet, Bándi Andrea, Kádár Angela, Bódi Arnold, Ötves Oliver és Varga Levente társasági táncot mutattak be, amelyet Kádár Elemér kedvezményezett tanított be. Moldovan Viorel Cătălin, a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem Bábművészeti szakának harmadéves hallgatója, a Csíkszeredai Szociális Szolgáltatási Központ kedvezményezettje gitárkísérettel énekelt el az egyik

saját szerzeményét, majd Acatrinei Maximilian, a hivatásos nevelőszülői hálózatból az 1800-as évek derekán fénykorát élő Costache Pompieru *Sârba Lui Pompieru* című darabját adta elő. Az ünnepséget a Székelykeresztúri 1-es Számú Családi Típusú Elhelyező Központban nevelkedő Serbán Noémi zárta, aki a Pál utcai fiúk *Grund* című dalát énekelte el. Az esemény végén a jelenlevők megtekinthették a megyeháza 13-as termében berendezett fotókiállítást Karácsony Miklós kedvez-

ményezettünk és Szökő Sándor kollégánk munkáiból. Miklós a hivatásos nevelőszülői hálózat kedvezményezettje, fotói közül kettő már szerepelt egy magyarországi kiállításon, kettő különdíjat kapott a Turulmadár Ifjúsági Iroda *Kontraszt* című fotópályázatán 2019 októberében, egy fotó pedig a Csányi Alapítvány 2020-ban kiadott *Bezárt tavasz* című könyvének a borítóképe lett. Szökő Sándor munkái a 12 éves hagyománnyal bíró Talentumnapok alkalmával készültek.

Zakariás Zoltán parlamenti képviselő:

A gyermekvédelmi hivatalnak egy állandó és hosszú távú profitot lehet elkönyvelni

A jubileumi ünnepségen elsőként Zakariás Zoltán parlamenti képviselő köszöntötte az ünneplő közösséget. A politikus megköszönte a meghívást, és kijelentette, hogy rögtön elfogadta, mert nem tudta elfelejteni azt a három évet, melyet megyei tanácsosként a gyermekvédelmi hivatal vezetőtanácsában

töltött. Megjegyezte, hogy jó volt ebben a lelkes közösségben dolgozni.

– Az első megdöbbenésem megyei tanácsosként az volt, amikor azzal szembesültem, hogy a megyei gyermekvédelmi hivatalnak közel 900 alkalmazottja van. Ez egy újdonság volt számomra, és rájöt-

tem, hogy Hargita megyében, ha úgy lehet nevezni, ez az egyik legnagyobb vállalat. És mint vállalat, nyilván nem termelő, profitorientált tevékenységet folytat, ha a profitot pénzben nézzük. Viszont a gyermekvédelmi hivatalnak mindenképpen egy állandó és hosszú távú profitot lehet elkönyvelni, hiszen az a tevékenység, amit önök folytatnak, mellyel esélyt adnak, újabb esélyt adnak, és még egy esélyt adnak azoknak a fiataloknak, akik valamely körülmény folytán talán enélkül elkallódnának, vagy más utakra térhetnének, az egyértelműen profitként könyvelhető el – mondta a képviselő. A politikus arra is kitért, hogy a jogszabályok nem mindig egyből kedveznek a szociális és gyermekvédelmi igazgatóság alkalmazottainak, de bízik abban, hogy a megyei vezetőség fokozottan figyel majd a jövőben is erre a tevékenységre, és biztosítja az intézmény alkalmazottainak azokat a feltételeket, melyek szükségesek ahhoz, hogy erre a jó irányú és jóindulatú tevékenységre fordíthassák energiájukat.

Petres Sándor, Hargita megye prefektusa:

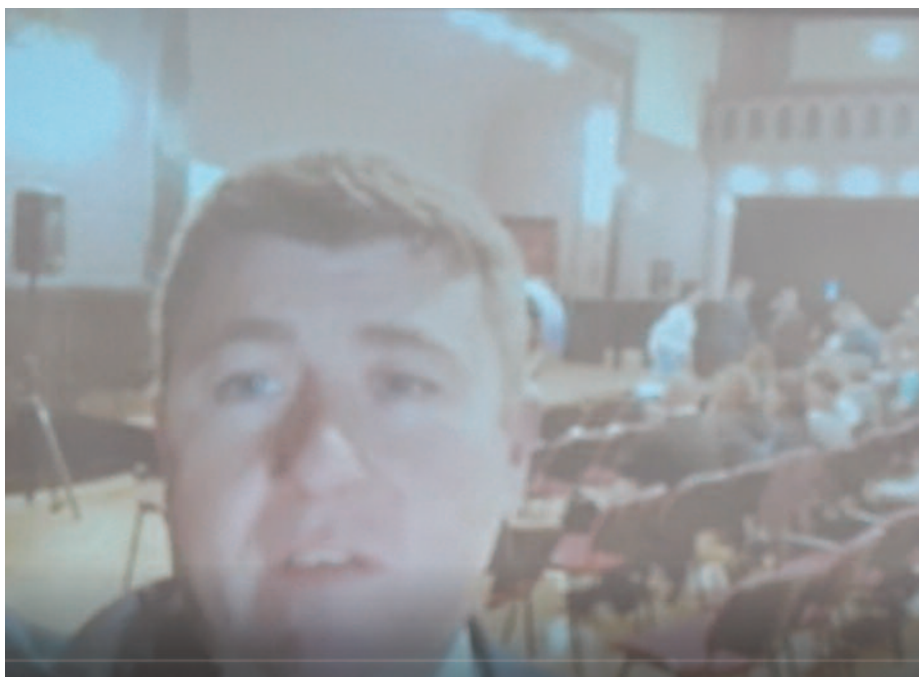
Önök olyan munkát végeznek, mely rendíthetetlen hitet, óriási kitartást, odafigyelést igényel

Petres Sándor, Hargita megye prefektusa kifejtette: 25 év után nem lehet másról beszélni, csak arról, hogy minden köszönet azoknak, akik megálmodták ezt az intézményt, akik megvalósították ezt az álmot, azoknak, akik itt dolgoztak, illetve azoknak, akik ebben az intézményben dolgoznak. – Önök nem csak a közösség szolgálatában, hanem a közösség legrászorulóbb részének a szolgálatában állnak. Olyan munkát végeznek, mely rendíthetetlen hitet, óriási kitartást, odafigyelést igényel. Bevallom őszintén, ezelőtt néhány évvel alig volt eröm egy ünnepi műsorukat végignézni, nemhogy az önök napi munkáját elvégezni. Minden tisztelet és hála önöknek, és bízom abban, hogy a jó Isten erőt, egészséget, kitartást ad, hogy tovább végezhesék munkájukat – mondta a prefektus.

Borboly Csaba, Hargita Megye Tanácsa elnöke:

Mi az igazságtalan rendszerben is meg kell, hogy álljunk a helyünket!

A megyei tanács elnöke, Borboly Csaba nem tartózkodott a megyeszékhelyen, de a technika vívmányainak köszönhetően bejelentkezett online, és köszöntötte az egybegyűlt ünneplő

közösséget. Beszédében kiemelte, mennyire szép, értékálló, ugyanakkor nehéz munkát választottak hivatásuknak a szociális dolgozók. Borboly Csaba utalt a pénzügyi nehézségekre, elmondta, hogy

Hargita megyének nehezebb dolga van, mint a nagyobb megyéknek, ahol több a jövedelemadóból származó bevétel és kevesebb az ellátott, míg ez Hargita megyében pontosan fordítva van.

– Ilyen szempontból igazságtalan a rendszer, és mi igazságtalan rendszerben kell, hogy megálljunk a helyünket – mondta Borboly Csaba. A tanácselnök megköszönte a mindennapi ellátó tevékenységet, és gratulált a lehívott, illetve a megvalósított uniós pályázatokért.

– A megyei tanács továbbra is segíti a szociális háló működését, minden tőle telhetőt megtesz a finanszírozás tekintetében, ámbár a bukaresti törvényhozók felelősségvállalása is elengedhetetlen az ügyben – mondta Borboly Csaba a források előteremtésének nehézségeire kitérve.

Bíró Barna Botond, Hargita Megye Tanácsa alelnöke:

Önök a legmerészebb feladatra vállalkoztak, arra, hogy álmokat adjanak azoknak, akiknek nem adatott meg ez a biológiai családjukban

Hargita Megye Tanácsának alelnöke, Bíró Barna Botond melegszavakkal köszöntötte a jelenlevőket, megköszönte Elekes Zoltán vezérigazgatónak a meghívást és azt a korrekt és őszinte együttműködést, amit az elmúlt években tapasztalt, amióta a gyermekvédelmi igazgatóság koordinálását a megyeitanács-elnök az ő feladatkörébe osztotta. Az előljáró úgy értékelte, hogy azt a munkát, melyet az igazgatóság alkalmazottai végeznek, nem tudja bárki elvégezni, és erről a tevékenységről nem lehet könnyek nélkül, és nem elszorult szívvel beszélni. – Vannak olyan munkakörök, melyeket csak hivatástudattal tud végezni az ember. Az egyik ilyen, és talán az egyetlen, ha jól akarják végezni a feladatot, és ahol a legnagyobb felelősség van, az az önök munkaköre. Azt írja itt a hátam mögött, hogy „a közösség szolgálatában”. Igazából, ha a közösségről beszélünk, mindig a jövőre gondolunk. Így a jövő szolgálatá-

ban tesznek meg önök nap mint nap mindent, ami erejükből, tehetségükből, tudásukból, türelmükből telik – mondta Bíró Barna Botond. Hozzátette: önök a legmerészebb feladatra vállalkoztak: arra, hogy álmokat adjanak azoknak, akiknek nem adatott meg ez a biológiai családjukban. Önök olyan álmokat adnak a gyermekeknek, amelyeket követhetnek, amelyekben hihetnek, felkészítik arra, hogy hogyan dolgozzanak ezekért az álmokért, és olyan jövőt kovácsoljanak, amely lehetővé teszi a számukra, hogy egy erős társadalom erős tagjai lehessenek – mondta az alelnök, majd pontosított: akkor erős egy társadalom, amikor nem engedi el azoknak a kezét, akik önhibájukon kívül hátránnyal indulnak az életben. – A Hargita megyei gyermekvédelmi rendszerről büszkeséggel beszélhetünk, hiszen országos szinten a 6–7. helyen állunk, és ahogy az elnök úr is mondta, Hargita nem egy gazdag megye, így ez egy igen jó telje-

sítmény. Önök hétszázegy-néhányan vannak, de talán Hargita megyében jut a legtöbb kedvezményezett egy gondozóra – jelentette ki az előljáró. Az alelnök utalt az elmúlt évek anyagi gondjaira is, és kijelentette: soha egyetlen évben, sem eddig, sem a jövőben nem hagytuk és nem hagyjuk önöket fedezet nélkül. Nekünk a legnagyobb segítség az a munka, amit önök nap mint nap elvégeznek, az, amikor látjuk az innen kikerülő gyermekeket, fiatalokat beintegrálódni a társadalomba, jövőt tervezni, családot alapítani és élvezni mindazt, amit úgy hívunk, hogy szülőföld, otthon. A negyedszáz év nagyon sok idő. Azt kívánom önöknek, hogy az az elhivatottság, az az elköteleződés, az a kitartás és türelem, amivel végezték a munkájukat, megmaradjon a következő évtizedekben is. Isten áldja meg önöket, és Isten éltesse a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóságot! – zárta köszöntőbeszédét az alelnök.

Elekes Zoltán:

Köszönöm a volt és jelenlegi kollégáknak az odaadó munkát, köszönöm a gyermekeinknek és volt kedvezményezettjeinknek, hogy bizonyították: megérte az a munka, amit beléjük fektettünk, hiszen megkapták a helyüket az életben

A köszöntőbeszéd után Elekes Zoltán, a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság vezetője köszönetét fejezte ki a magas rangú vendégeknek, akik szép szavakkal köszöntötték a munkaközösséget, megköszönte az összes munkatársnak és volt munkatársnak az odaadó munkát, a gyermekeinknek és volt kedvezményezettjeinknek, akik az idők során bizonyították, és az ünnepség következő perceiben is bizonyítani fogják, hogy megérte az a munka, amit beléjük fektettünk, hiszen megkapták a helyüket az életben. Az igazgató köszöntötte a Katalin nevet viselő munkatársakat is, majd kifejtette, hogy az évek során sok nehéz helyzetet kellett kezelni, ki kellett állni a próbákat, de ennek ellenére eredményekkel

tele időszakot tudhat maga mögött az igazgatóság munkaközössége. Az intézményvezető visszakalauzolta a jelenlevőket a kezdés időpontjáig, egészen 1997-ig, és beszélt az intézményt érintő öröm, valamint kihívásokkal teli időszakairól. – Kezdetben az igazgatóság alig pár alkalmazottal működött, napjainkra viszont több mint hét-száz kollégával dolgozunk a rendszerben élő gyermekek, illetve a szociálisan hátrányos helyzetben élő felnőttek megsegítésén. Rengeteg munka volt, ugyanis a változást követő időszakban hatalmas hiányszágokkal állt szembe Románia, és ha a nyugati példát szerette volna követni, azonnal tenni kellett ezek megoldására. A gyermekvédelmi és szociális háló az első olyan intézmény, amit a parlament szinte

azonnal decentralizált – mondta Elekes Zoltán. Hozzátette: sok esetben még törvény sem létezett arra vonatkozóan, hogy munkájukat miként végezzék, de a fő szempont mindig a humánus segítségnyújtás volt. – A nehézségek ellenére sikerült a korábbi nagy árvaházak helyett kisebb létszámmal dolgozó gyermekotthonokat létrehozni. Az évek során egyre több mindent elértünk, tehetséggondozó programokat, tanulást és sportot célzó tevékenységeket szerveztünk a fiatalok számára. Sajnos 2017-től évente jelentkező probléma a költségvetéshiány, de amint előljáróink bevezetőjében hallhattuk, van ígéret arra vonatkozóan, hogy továbbra is biztosítják a működéshez szükséges forrásokat – mondta a vezérigazgató.

Kalányos Ottó segédlelkész, volt kedvezményezett:

Én, Kalányos Ottó, egy cigány gyermek, hálás vagyok azért, amit elértem az önök segítségével

Kalányos Ottó tisztelendő, a megyei gyermekvédelem volt kedvezményezettje a hagyományos, „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” köszöntéssel lépett a mikrofonhoz. Szívhez szóló szavakba foglalta érzéseit, amint ott állt azok előtt az emberek előtt, akik az ő sorsát is egyengették, és akik iránt, mint hangsúlyozta, hálát és tiszteletet érez. A továbbiakban megpróbáljuk szó szerint visszaadni a segédlelkész beszédét.

„Ahogy szembenézek az ünneplőkkel, különböző érzések kavarnak bennem, és úgy érzem, nehéz számomra megszólalni. Mégis, megpróbálom a hálámat kifejezni. A rendszerben élő fiatalok szívében hála van, noha ezt a hálát nem tudjuk kifejezni úgy, ahogy azt kellene. De mégis, tele vagyunk érzésekkel, tele vagyunk szeretettel, akarunk szeretni. Ebben a szeretetben, ebben a lelki megerősítésben segítenek maguk, akik sokszor a háttérben teszik a dolgukat, sokszor észrevétlenül, azért, hogy mi fejlődhessünk. Ahogy az imént halottam az éneket (a tisztelendő beszéde előtt Gábor Lujza kedvezményezett előadásában Máté Péter *Most élsz* című dala hangzott el – a szerk. megj.), nagyon nagy,

tomboló érzések voltak a színpadon. Ezzel is kifejezzük azt, hogy hála önöknek! Önök látják az életünket, látják azt, hogy honnan hova jutottunk – de most egy kicsit magamról beszélve – nem akarom elfelejteni, hogy honnan indultam. Nem akarok háttal fordítani annak, ahonnan önök segítettek fejlődni, és úgy gondolom, hogy akkor tudunk igazán együtt szeretetben dolgozni és fejlődni, és hálát adni a munkánkért, önök a munkájukért, amikor látják, hogy egy-egy rendszerben élő, vagy rendszerből kikerülő fiatal ténylegesen eléri a célját. És itt vagyok én, Kalányos Ottóként, egy cigány gyermekként, aki hálás azért, amit elért az önök segítségével. Természetesen, amikor kisebb voltam, mindig

féltem a néniktől és bácsiktól, akik a gyermekvédelemtől jöttek, de ahogy növekedtem, rájöttem arra, hogy nagyon sokat köszönhetek nekik. Éreztem azt, ahogy fogják a kezem. Nagyon jó volt, és jó szembe nézni most azokkal az emberekkel, akik a közvetlen életemet végigkísérték, jó szavakkal bátorítottak, meglátogattak, és öröm volt a szívemben, amikor szembenézhettem velük. Aztán ahogy nagyobbacska lettem, én látogattam meg őket. Persze, volt benne érdek is, mert igazoláért mentem, de egy-egy ilyen alkalomkor alig akartam kijönni az irodából. Mindig olyan jó volt beszélgetni. Olyan jó volt megtapasztalni, hogy ezek az emberek, akik értünk vannak, akarnak értünk

dolgozni, tenni. És ezt a cselekvő munkát köszönöm! Lehet, hogy most nincsenek itt sokan a rendszerben élő fiatalok közül, de talán egy kicsit mondhatom az ők nevükben is, hogy hála mindenért! Mondhatnánk azt, hogy ebben a könyörtelen világban nem szabad elcsüggedni, nem szabad hátat fordítani, vagy talán a nehéz, fáradalmas munka után letenni a lantot, hanem mindig azt nézni, vannak fiatalok, vannak gyermekek, akik talán rossz családi körülmények közül, vagy akár nehéz anyagi körülmények közül feltornázták az önök segítségével magukat. Amikor most, az ünnep első perceiben érkeztek a gyermekvédelem alkalmazottai, Tóni bácsi (Farcaş Antal, a vezérigazgatóság Gyermek-esettanulmányi osztályának szociális

munkása – a szerk. megj.) is oda-jött hozzám, és azt mondta: örvendek, hogy te is a fiam vagy. És akik itt ülnek a székekben, mindenkinek van egy vagy több fia, lánya, akire büszke, akit ha most itt bemutatnának külön-külön, akkor azt mondhatnák, hogy a bürokratikus, vagy korrupt világ ellenére is olyan szép, amikor látunk egy gyermeket a kezük alatt felnőni, végig kísérhetik azt a gyermeket... és én ezt köszönöm! ...Látom, hogy ott fenn ülnek páran... és biztosan vannak még mások is, akik közvetlenül segítettek az életemet, csak én sajnos nem ismerem őket, de mindenkiért hálás vagyok. Elértem a célokat, áldozó pappá szentelt dr. Kovács Gergely érsek atya, és minél hübb akarok lenni önmagamhoz: azt a szolgálatot szeretném folytatni, amit önök,

azért, mert úgy érzem, így tudok kiteljesedni, úgy érzem ez az életforma az, ami engem erősít, és ezeket a tapasztalatokat hálásan köszönöm önöknek. Az igazgató úrtól szeretnék a jövőben tanácsokat kérni, hogy azt a munkát, amit rám bízott az érsek atya, a cigánypasztorációs munkát, tényleg szeretettel, odaadással és örömmel tudjam végezni.” Végezetül Kalányos Ottó tisztelendő Isten áldását kérte a gyermekvédelmi rendszer munkaközösségére, hogy mindazt a jót, amit tesznek, Isten legnagyobb dicsőségére, és az emberek szeretetére tehessék. – Éppen ezért, áldjon meg benneteket a mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ámen! – zárta hálával és köszönettel teli beszédét a tisztelendő.

Cseke Rozália:

Bízom a jó Istenben, ha ad báránykát, lehelőt is kapunk hozzá

Cseke Rozália kolléganőnk beszédét az oklándi enyhén fogyatékos gyermekek társasági tánca előzte meg. A központvezető, akár egy szerető szülő, végig a közelükben tartózkodott, hogy jelenlétével bátorítsa a táncosokat. Rövid beszédében Cseke Rozália utalt a harmincéves pedagógusi pályája alatt szerzett kisebb-nagyobb sikerélményeire, a kudarcokra, arra, hogy a tevékenysége nehézségeinek és örömeinek is ugyanaz a forrása: család helyett nagycsaládban nevelni a gyermeket, akit a szüléseten hagytak a biológiai szülők, vagy valamilyen más oknál fogva a rendszerbe került. Megvallotta: azért választotta ezt a hivatást, mert szereti a gyermekeket, az útravalót pedig megkapta annak idején a tanítójától és tanáraitól.

– Sikerélmény, amikor visszajelzik

a gyermekek a szeretetteljes viszonyulást és tükröt tartanak az egymással való viselkedésükben mindarról, amit tőlünk látnak, tanulnak, tapasztalnak – mondta a központvezető. Azt vallotta, sikerélményt jelent a számára a gyermekek életútjának egyengetése. Nagy fontosságot tulajdonít a formálásnak, az értékátadásnak, a családi hangulat megteremtésének. – Érzékeny terület a valami-

kor megsebzett gyermek lelke. Igyekszünk olyan környezetet és élményeket nyújtani számukra, amelyek kárpótolják a hozzánk érkezésükig megtapasztalt sivárságokért, és a lehetőségek szerint élményekkel, hasznos tudással tölteni meg tarisznyájukat – fejtette ki Cseke Rozália. Hozzátette: nagy kihívás a mindennapit előteremtteni számukra és nehéz fenntartani egy-egy gyermekvé-

delmi intézményt. Különösen napjainkban, amikor a hiányidőszakok váltják egymást a gyermekvédelemben. Mégis, végül megoldódnak a nehézségek. Ugyan nagyobb szolidaritást igényel a nevelőtestület tagjaitól és a hozzánk közel állóktól, de páratlan érzés megtapasztalni a Gondviselést. Bízom a jó Istenben: ha ad báránykát, legelőt is kapunk hozzá – zárta gondolatait Cseke Rozália.

Dr. Bokor Márton:

A Csíksomlyói Gyermekotthonban éheztek és fáztak a gyermekek, fizikailag és pszichikailag is bántalmazták őket

A múltidéző pódiumbeszélgetés első része alatt egykori és jelenlegi kollégák beszéltek a kezdetektől napjainkig húzódó időszakról, az indulásról és a mérföldkövekről. A beszélgetések a nosztalgián túl elsősorban a mélyebb megértést és ismeretterjesztést szolgálták, a megyei szociális és gyermekvédelmi vezérigazgatóság elveit és működését helyezték a középpontba. Többek között szó esett arról is, miért kellett kisebb gyermekotthonokat létrehozni a nagy árvaházak helyett. Utóbbiakban ugyanis a körülmények borzasztók voltak, a

gyermekeket rendkívül sok trauma érte testileg, lelkileg és szellemileg egyaránt. A traumákról, melyeket átélt, illetve a nevelőszülői hálózat létrehozásának előzményeiről, első lépéseiről dr. Bokor Márton számolt be, egyrészt, mint a Csíksomlyói Gyermekotthon egykori lakója, másrészt meg, mint a megyei kórház egykori igazgatója, aki megyei szinten jóváhagyta, és vállalta a felelősséget a minisztériumban azért, hogy a Csíkszentmártoni Csecsemőotthonban elhelyezett gyermekeket hazavihessék, és saját otthonukban ápolhassák a gondo-

zók, letévén ezáltal a mai hivatásos nevelőszülői hálózat alapjait. – Háromféleképpen lehet egy gyermeket frusztrálni, kiszorítani a társadalom periferiájára: amikor éheztetik, amikor fáznak, és amikor fizikailag és pszichikailag is bántalmazzák. A gyermekotthonban mindhárom frusztrációban részünk volt. Hiába volt az árvaház egyben a kettes számú általános iskola is, hiába voltunk együtt a környékbeli családok gyermekeivel, mégis magunkra voltunk, mert a szülői nevelés következtében a gyermekek nem kötöttek velünk barátságot.

Egy katonás rendszerben éltünk, mely hasonlított egy kicsit a börtönhöz is – emlékezett dr. Bokor Márton. Elmondta, hogy az akkori, képzés nélküli nevelők mindig azt mondták, hogy tanuljon, de úgy sem lesz belőle semmi. Ennek ellenére szerencséje volt, mert megengedték neki, hogy líceumba felvételizzen. Itt ismét átélte a kiközösítés formáit, és nem tudatosan készült, hanem inkább daczból felvételizett az orvosira. Bokor Márton elmondta, a megyei kórház igazgatójaként a Csíkszentmártoni Csecsemőotthon működéséért is felelt, mivel akkoriban nem létezett gyermekvédelem, hanem mint ilyen, szétszórva, más minisztériumok hatáskörébe tartozott.

– 1994-ben a Csíkszentmártoni Csecsemőotthonban felrobbant egy kazán. A Nemzetközi Gyermekmentő Szolgálat felvállalta az otthon felújítását, így annak ellenére, hogy nem létezett jogsza-

bály erre, a csecsemőotthon vezetésével a gyermekek érdekében úgy döntöttünk, hogy a gondozók hazaviszik a kicsiket. A minisztérium megadta erre az engedélyt, mert nem találtunk a

megyében megfelelő épületet arra, ahol 140 gyengén fejlett gyermeket elhelyezzünk. Ezekből az ápolókból lettek az első hivatásos nevelőszülők – mondta dr. Bokor Márton.

Antal Adela:

1997-ben felére csökkent a gyermekek létszáma, majd renoválták és modernizálták a Maroshévízi Csecsemőotthon épületét

Antal Adela, a Maroshévízi Ápoló és Gondozó Központ vezetője a megyei gyermekvédelmi rendszer egyik legrégebbi munkatársa:

1987-ben egészségügyi asszisztensként kezdte a munkát a csecsemőotthonban, majd 1999-ben átvette a Maroshévízi Súlyosan

Sérült Gyermekek Elhelyező Központja nevet viselő intézmény vezetését. A pódiumbeszélgetésen dióhéjban összefoglalta: a gyermekvédelmi igazgatóság megalakulásakor a csecsemőotthon 60, 0–3 év közötti gyermekkel működött a maroshévízi városi kórház fennhatósága alatt, 1997-ben 30 gyermeket Csíkszentmártonra és a somlyói gyermekotthonba helyeztek, vagy visszakerültek a vér szerinti családjukba, így a tevékenységet 30 gyermekkel folytatták. Mint mondta, az épületet több alkalommal is javították, modernizálták. – Az évek során a beutaltak elérték a felnőtt kort, így a közel-múltban felnőtt központtá változtattuk az intézményt – zárta gondolatait Antal Adela.

Csató Miklós:

A hazavitt gyermekeknek jót tett a családi környezet, beilleszkedtek a közösségbe és javultak a tanulmányi eredményeik

Csató Miklós nyugalmazott kollégánk, a Domokos Pál Péter Gyermekotthon egykori aligazgatója, majd a Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérgazgatóság 3-as Számú Családi Típusú Elhelyező Központjának vezetője országos szinten elsőként hozott létre családi típusú házat 1994-ben. Hozzászólásában megosztotta a jelenlevőkkel: véletlenszerűen, Csíksomlyón, a nyeregben szembesült először a gyermekotthon lakóinak sorsával, és a későbbiekben ez volt az útmutató számára. Mint mondta, a rendszerváltás után, aligazgatói minőségben tarthatatlannak találta a gyermekotthonban élő gyermekek helyzetét, és mindent megtett azért, hogy ezen változtasson. Így 1994-ben a tanügyminiszté-

rium engedélyével hazavitt pár gyermeket, majd 1996-ban követte példáját Petres igazgató is. Csató Miklós beszámolója szerint a hazavitt gyermekeknek jót tett a

családi környezet, beilleszkedtek a közösségbe, javultak a tanulmányi eredményeik, a vér szerinti gyermekével pedig testvérként tekintettek egymásra.

Bodó József:

A nagy gyermekotthon felbomlásakor 20 családi típusú házzal indultunk

Bodó József, a Székelykeresztúri 1-es számú Családi Típusú Elhelyező Központ vezetője 1998 óta dolgo-

zik a gyermekvédelmi rendszerben, ugyanettől az évtől vezeti az intézményt. Elmondta: amikor átvette a

keresztúri gyermekotthont, annak közel 550 lakója volt. Kifejtette, mivel a pódiumbeszélgetések felszólalói korábban beszéltek már a nagy gyermekotthonokban uralkodó körülményekről, így nem ismétli meg azokat, de megjegyezte, hogy mindent megtettek azért, hogy javítsanak a kedvezményezettek helyzetén. – A PHARE program révén a keresztúri gyermekotthon is családi házakra bomlott. 1998-ban egy német civilszervezet segítségével felépítettük az első családi típusú otthont Rugonfalván, ahova 10 gyermek került, és szép lassan épültek a következő családi házak is, német és norvég segítséggel – mondta Bodó József, aki arról volt

híres abban az időben, hogy praktikus és értékorientáltan tárgyalt a segítőkezet nyújtó külföldi egyesületek képviselőivel. Egyenrangú félként kezelte ezeket a kapcsolatokat, kölcsönösségre alapuló helyzeteket teremtett, melyekben a külföldiek azt érezték, hogy nemcsak adnak, hanem kapnak is. Ezeknek a kapcsolatoknak

köszönhetően egyre több családi típusú házat sikerült létrehozni Újszékelytől Székelyudvarhelyig, és ezáltal sikerült családias környezetben nevelni a gyermekeket.

– A gyermekotthon felbomlásakor 20 családi házzal indultunk, jelenleg a csökkenő gyermeklétszámnak köszönhetően csökken a működő házak száma is – fejtette ki a köz-

pontvezető. Szó esett az átmeneti állapotról is, és mint mondta, a gyermekek egy része szeretett volna minél hamarabb megszabadulni a nagy gyermekotthonból, de sokan voltak olyanok is, akik szívesen maradtak volna, mint az később kiderült, azért, mert biztonságot nyújtott számukra az együttlét.

Egyed Árpád:

Hargita megye a változás elindításában úttörőként vállalt szerepet

Egyed Árpád nyugalmazott megyei főjegyző azt hangsúlyozta, hogy a gyermekvédelmi igazgatóság létrehozásakor Hargita megye már jó gyakorlatokkal rendelkezett, mind a hivatásos nevelőszülői rendszer csíráit, mind az első családi típusú házak létrehozását illetően.

– Ki szeretném emelni, hogy mennyire fontos volt a változás, és a változtatás szempontjából az emberi tényező, és itt a teljesség igénye nélkül megemlíteném Bokor Márton doktor urat vagy Csató Miklóst. A minálunk kialakult jó gyakorlat rendkívül fontos volt, mert az ebből származó ismeret-halmaz alapul szolgált a 26/1997. számú sürgősségi kormányrendelet megszületéséhez, és ezzel létrejött az intézményi kerete a gyermekvédelemnek – mondta a nyugalmazott főjegyző. Egyed Árpád

megemlítette, hogy eredményesen tudott együttműködni a gyermekvédelmi igazgatóság egykori vezetőjével, Proca Ionnal, illetve Elekes

Zoltán vezérigazgatóval, és szerencsésnek tartja magát, hogy ilyen kollégákkal, ilyen küzdőtársakkal dolgozhatott együtt.

Proca Ion:

Nem ártana, ha a szociális védelemben dolgozók korábban mehetnének nyugdíjba, és speciális nyugdíjat kapnának

Proca Ion egész életében tanárként, a gyermekvédelmi igazgatóság vezetőjeként, megyei tanácsosként és prefektusként is kiemelten figyelt a gyermekorsók egyengetésére, segítésére, és megalakulásától kezdve napjainkig vé-

gigkísérte intézményünk, illetve a kedvezményezettjeink sorsát. – Az igazgatóság egyes számú alkalmazottja voltam. Képzelmék el, igazgató voltam, rajtam kívül nem volt más alkalmazott, irodám sem volt. Az első időszakban csak pár alkalma-

zattal működöttünk, abban az időben nem létezett egy követhető jó gyakorlat a tevékenységet illetően. Ennek ellenére pörögtek az események, a PHARE-programban és külföldi egyesületek, alapítványok segítségével megynk egymás

után, országos viszonylatban az elsők között hozta létre a családi típusú házakat, a hivatásos nevelőszülői hálózatot, és egy egyetemista házat is – fejtette ki az intézmény egykori igazgatója. Hozátette: amit csináltunk, jól csináltuk, de gyorsabban, mint mások. Gyakorlatilag az intézményt beépítettük a családba. Egyes emlékfoslányok, annyira tele vannak érzelmekkel, hogy szinte nem is merek rájuk gondolni. Azok az emberek, akik a rendszerben dolgoznak, hihetetlenül nehéz eseteket oldanak meg, ezért lassan kiégnek, akár a gyertya, mely csonkig ég. Lehetséges, hogy egy idő után nem lesz elég energiájuk a rájuk váró feladatokra. Ezért nem ártana, ha a szociális védelemben dolgozók nemcsak, hogy korábban

mehetnének nyugdíjba, hanem speciális nyugdíjat is kapnának – mondta a volt prefektus. Proca Ion kijelentette, hogy a gyermekvédelmi igazgatóságban nehéz, de sikerekkel teli éveket töltött, és az akkori megvalósítások alapul

szolgáltak következő periódusban elért eredményeknek. – Soha nem fogom tudni megköszönni azokat az érzéseket, melyeket akkor éreztem, mikor együtt dolgoztunk – zárta gondolatait Proca Ion.

Az egykori kedvezményezettek megtalálták helyüket a társadalomban

A pódiumbeszélgetés 7 egykori kedvezményezettel folytatódott, akik itthon, vagy külföldön megtalálták helyüket, beilleszkedtek a közösségbe, családot alapítottak, és értékes tagjai a társadalomnak. Mind a heten szívesen jöttek el az ünnepélyre, egy személy Kolozsvárról, és kettő pedig Magyarországról érkezett. A fiatalok örömmel látták viszont azokat az embereket, akik egykor odaadással egyengették útjaikat. Elhangzott az is, hogy ha a biológiai családjukban maradtak volna, valószínű, hogy nem érték volna el ezeket az eredményeket. A legtöbben közülük megtapasztalták a régi rendszert, az átmeneti periódust, és belekóstoltak a családi típusú házak világába is. Megkérdeztük őket, hogyan készítette fel őket a gyermekvédelmi rendszer az önálló életre, és mit értek el az életben?

Platon Liliana:

A gyermekvédelmi rendszernek köszönhetően váltam azzá az emberré, aki ma vagyok

Platon Liliana Kolozsvárról érkezett. Elmondta, 18 évet töltött a Gyergyóvárhegyi Elhelyező központban 2001 és 2019 között, egészen a mesterképzés befejezéséig. Elmesélte, hogy gyermekkorát a Gyergyóvárhegyi Elhelyező Központban töltötte, a helyi Miron Cristea Líceumban tanult, majd tanulmányait a kolozsvári Műszaki Egyetemen folytatta. 26 évesen lépett ki a rendszerből, jelenleg Kolozsváron él, és egy tervező cégnél dolgozik. Elmondta, szíve-

sen jött el az ünnepélyre, úgy véli, a jubileum jó alkalmat nyújt arra, hogy kifejezze háláját és köszönetét a Hargita megyei gyermekvédelmi rendszernek. – Nagy szeretettel emlékszem a Várhegyen eltöltött évekre. Nemrég olvastam egy könyvet, melyben nagyon megragadott a következő gondolat: azok emberek, akiknek boldog gyermekkoruk volt, tökéletesen emlékeznek vissza, míg azok, akiknek szomorú gyermekkoruk volt, csak töredékek jutnak az eszükbe,

valószínűleg fellép a védekező mechanizmus, hogy könnyebben túl tegyék magukat a nehéz gyermekkor okozta traumákon. Ami engem illet, csak részleteket tudok felidézni abból az időszakból, amit a családommal töltöttem. Ezzel szemben, az elhelyező központban töltött évekre tökéletesen emlékszem. Ezt a központ személyzetének, és különleges módon a központ vezetőjének, Rizea Rodicának köszönhetem, akire mentorként tekintek, akire mentorként tekintek, aki mindent megtett annak érdekében, hogy nekünk jó legyen, szép gyermekkorunk legyen, hogy felkészítsen az életre, nagy hangsúlyt fektetett a nevelésre, és a tanulásra, mert ha önállóan tudunk boldogulni, könnyebb lesz az életünk. Ugyanakkor szeretném megköszönni Rizea Ioan úrnak is, aki megszerettette a sportot, segített felfedezni a hobbijainkat. A gyermekvédelmi rendszer nélkül nem lennék itt, nem értem volna el azokat az eredményeket, amelyeket ma magaménak tudhatok. A gyermekvédelem segített azzá válni, aki ma vagyok – mondta Liliana.

A kérdésre, hogy hogyan sikerült beilleszkedni a közösségbe, Liliana azt válaszolta, hogy az elején sok nehézségbe ütközött, nagyon magába zárkózott, az első hónapokban nem igazán kommunikált a környezetével. – Az idő teltével beilleszkedtem, meg vagyok elégedve az életemmel, és meg vagyok győződve, hogy ha nem kerültem volna be a rendszerbe, nem végeztem volna egyetemem és nem építtem volna fel a karrieremet. A rendszer volt az, ami nekem otthont és biztonságot nyújtott, és emberré faragott – zárta gondolatait Platon Liliana.

Nagy Emese:

Voltak nehézségek a beilleszkedéssel kapcsolatosan, mi, a rendszerben élő vagy a rendszerből kikerülő fiatalok megbélyegzett személyek voltunk a társadalomban

Nagy Emesét a csíki zónában sikeres emberként ismerik, aki szerető férjével kiegyensúlyozott, boldog családi légkörben neveli két gyermekét. Bár nyilvánosan felvállalta a gyermekvédelmi rendszerben töltött gyermekkorát, kevesen tudják, milyen nagy nehézségekkel nézett szembe ez határozott egyéniségű fiatal nő. Emese megköszönte a meghívást, pár szóban összefoglalta, hogy milyen tapasztalatokat szerzett a rendszerben, és megindokolta azt is, hogy miért döntött pár éve úgy, hogy felvállalja gyermekvédelmes múltját.

– Többé-kevésbé ismernek az emberek a csíki zónában, ha nem is személyesen, de a termékeim, a babzsákaim által. 1994-ben, tehát jóval a gyermekvédelmi igazgatóság megalakulása előtt kerültem be a csíksomlyói gyermekotthonba. Nem vázolom fel a körülményeket, egy kis báránka voltam az 500 gyermek között. Csak egy név voltam a papíron – vallotta Nagy Emese. Elmondta, hogy 1997-ben családi otthonba került három testvérével együtt. Itt már sokkal jobbak voltak a körülmények, családiasabb volt a hangulat és igazából itt tapasztalta meg azt, hogy milyen egy családnak, egy közösségnek az ereje, itt kapott útmutatást a jövőjét illetően is, biztatást, hogy folytassa tanulmányait, és menjen egyetemre. – Később, egyetemistaként az egyetemista házba kerültem, amit az alatt hoztak létre, amíg én Kolozsváron tartózkodtam. Ez arra is jó volt, hogy megtapasztalhattam az önállóságot, itt próbáltak felkészíteni arra, hogy mi vár rám majd az életben, hogy akkor, amikor majd nem leszek a

rendszer része, tudjam megállni a helyemet, tudjak gazdálkodni a pénzemmel, amit havonta küldtek kártyán. Voltak nehézségek, mert addig, amíg a rendszerben voltam, valaki mindig atyáskodott fölöttünk, volt egy rendszer mögöttünk, és ebből kilépve nagyon sok nehézséggel találkoztam, éreztem, hogy nincs senki a hátam mögött. Azt tudtam, hogy haza nem akarok menni. Elvált szülők gyermekeként, családi bántalmazások végett kerültünk mi annak idején gyermekotthonba – emlékezett a fiatal nő. Úgy gondolja, hogy a nehézségek mindig előbbre lendítették, arra készítették, hogy ne adja fel, biztatták, hogy be tud illeszkedni. – Próbáltam olyan baráti körbe kerülni, akik elfogadnak, mert voltak ebben is nehézsé-

gek. Ahogy mondta a doktor úr is, mi megbélyegzett személyek voltunk a társadalomban, az iskolai évek alatt is, és akár egy párkapcsolatban is. Ha kiderült, hogy állami gondozott az ember, akkor már rögtön véget kellett vetni a kapcsolatnak az előítéletek miatt. Pontosan ezek miatt az előítéletek miatt vállaltam fel néhány éve a gyermekvédelmes múltamat. A Csíki RMDSZ Nőszervezete kért fel arra, hogy tartsak egy előadást sikeres nőként, és akkor jött el az a pillanat, amikor úgy éreztem, hogy igenis ki kell állni, el kell mondani, fel kell vállalni, mert ez nekem is jót tesz lelkileg, és néhány sorstársamnak talán egy löketet ad, hogy merjen kiállni az álmaiért, merjen kiállni az életéért – mondta Nagy Emese.

Ferencz Gergely Róbert:

Szükséges lenne megtanítani a gyermekeket dolgozni, beléjük nevelni a munkára való hajlamot, mert az sikerhez vezet

Ferencz Gergely megtapasztalta a nagy gyermekotthonban zajló életet, majd a Csíkszeredai 2-es Számú Családi Típusú Elhelyező Központjának egyik házában élt. Tanulmányit a Csíkszeredai Sapien-tia Erdélyi Magyar Tudományegyetem közgazdasági szakán végezte, jelenleg egy elektronikai háztartási cikket forgalmazó cégnél ügyintéző, és van egy kisvállalkozása. A mai napig tartja a kapcsolatot a kettős központ kedvezményezettje-

ivel, segítő kezet nyújt, irányt és jó példát mutat számukra. Gergely szeretettel üdvözölte az ünneplő közösséget és szeretettel beszélt a családi házban eltöltött időszakról. – Mindig voltak támogató emberek körülöttem, úgy Adorján Attila (a Hargita Megyei Tanfelügyelőség egyik tanfelügyelője – a szerk. megj.) személyében, vagy a Sárga Házban Angi néni (Zsurzs Angela, a Csíkszeredai 2-es Számú Családi Típusú Elhelyező Központ vezetője –

a szerk. megj.), akik biztattak, erőt adtak ahhoz, hogy haladjak. Úgy gondolom, ahhoz, hogy sikeres emberek legyünk, nem szabad elfelejtenünk, hogy honnan indultunk. Ha tudjuk, hogy honnan indultunk, mindig tudunk építkezni abból, tudunk példát mutatni a jövő nemzedékének és ezáltal sikeresek lesznek ők is, és mi is – mondta Gergely. Az ifjú azt nehezményezte, hogy a gyermekvédelmi rendszerben élő gyermekek mindent készen kapnak, így gyakorlatilag nem tanulnak meg dolgozni. – Szükséges lenne megtanítani a gyermekeket dolgozni, beléjük nevelni a munkára való hajlamot, a munka szeretetét, mert az sikerhez vezet. Ha szeretnek dolgozni, ha mindent megtesznek annak érdekében, hogy a legjobbat hozzák ki magukból a munkában, hogy a legjobbak legyenek, ha bíznak abban, hogy bármit tudnak dolgozni, akkor már fél sikerük van! Ki gondolta volna 16 évvel ezelőtt, hogy lesz egy kisvállalkozásom, ahol laptopokat javítok a barátaimnak és az ügyfeleknek? Meggyőződésem, hogy azt az embert, aki szeret dolgozni, mindenki tiszteli – zárta gondolatait Gergely.

András Ervin:

A Szociális Szolgáltatási Központban összehasonlíthatatlanul jobb a körülmények és családiasabb a hangulat, mint annak idején a Szent Anna Elhelyező Központban

– A székelykeresztúri nagy gyermekotthonban, majd ennek felszámolása után az Oklándi Elhelyező Központban töltöttem a gyermekkoromat, amelynek akkor is, és most is Cseke Rozália a vezetője. VIII. osztály után a Szent Anna Elhelyező központba kerültem –

mondta András Ervin. A fiatal szeretettel és hálával emlékezett az Oklándon elöltött évekre, az ottani nevelőkre. Szerinte a Szent Anna Elhelyező Központban nem volt könnyű az élet, sok fiatal volt egy helyen és a nevelők nem tudtak időt szakítani mindenkire közülük.

– A Szent Anna Elhelyező Központ egy mérföldkövet lépett meg, amikor sikerült a kedvezményezettnek családiasabb, otthoniasabb barátságosabb házakat építeni, amit én sajnos nem értem meg a rendszerben, pedig szerettem volna még maradni, és élvezni azo-

kat a körülményeket, amelyek most a számukra biztosítva vannak – fejtette ki András Ervin. A társadalomba való beilleszkedéssel kapcsolatosan a fiatal kijelentette, hogy boldogult az életben, neki is voltak nehézségei, főként miután kikerült a rendszerből. Mint mondta, az iskola elvégzése után még két évet maradt a központban, majd a barátai segítségével Magyarországra ment, ahol részt vett egy önkéntes programon. – Ezt követően hazaköltöztem Csíkba, sikeresen megtaláltam a helyemet, és beilleszkedtem a közösségbe – zárta gondolatait András Ervin.

Raffai Gyöngyvér:

A volt nevelőim most már kollégáim, de ugyanakkor olyanok, mintha családtagok, a gyermekem nagyszülei lennének

Raffai Gyöngyvért nem véletlenül hagytuk utolsóként, hiszen kettős minőségben volt jelen az eseményen: nemcsak volt kedvezménye-

zett, hanem kolléga is – nevelőként dolgozik a Székelykeresztúri 1-es Számú Családi Típusú Elhelyező Központ egyik családi házában.

– 1997-ben az apám halála után kerültem gyermekotthonba. Több százan voltunk, nagyon nehéz volt. Ez egy sötét periódus volt az életemben. 2000-ben egy újszékelyi családi típusú házba kerültem, itt már családként éltünk. A falu, mivel kis létszámú közösségről van szó, befogadó volt. Itt szabadnak éreztem magam, a több figyelmet kaptunk a nevelőktől. Vallásos középiskolába jártam, és magától érthető volt, hogy mindannyian tovább tanulunk – mondta Gyöngyvér. Egyértelmű volt a számára, hogy a nevelőkkel közösen keresik a továbbtanulási lehetőségeket, Kolozsvárra esett a választásuk. – Az egyik társam már másodéves volt Kolozsváron, így „ki volt taposva” előttem az út. Egyetemistaként a Székelykeresztúron létesített egyetemista házban töltöttem a vakációkat, ahol megtapasztaltam az összefogást. Nagyon sokat segítettük egymást anyagiakban és lelkiekben egyaránt. – emlékezett a fiatal nő. Hozzátette: egyetem után beirat-

kozott a mesterképzésre, és közben állást keresett. Sikeresen vizsgázott egy meghatározott időre meghirdetett rugonfalvi nevelői állásra. A munkaviszony megszűnése után férjhez ment, de pár hónap után ismét sikeresen megpályázott egy nevelői állást. – Huszonévesen talán nem tudatosan, de nagyon akartam tenni a gyermekvédelmi rendszerben élő gyermekekért, mellettük akartam lenni, és ha egyébbel nem is tudtam, de legalább példamutatással, jó szóval támogatni akartam őket –

fejtette ki Raffai Gyöngyvér. Volt gyermekvédelmesként úgy értékeli, hogy a mostani helyzet sokkal jobb, mint az ő gyermekkorában, szerinte egy jó korszakát éli a gyermekvédelmi rendszer. Gyöngyvér beszélt az érzéseiről is, melyeket a gyermeke megszületése után tapasztalt. – Nemsokára nekem is gyermekem született, és én teljesen más ember lettem: mindent meg akartam adni, mindent biztosítani akartam a gyermekemnek – mindent, ami nekem nem volt meg – fejtette ki a

fiatal nő. Arra is kitért, hogy jó kapcsolatban van az egykori nevelőivel, akik most már kollégái, de ugyanakkor olyanok, mintha családtagok, a gyermeke nagyszülei lennének. – Úgy értékelem, nekem sikerült beilleszkednem a közösségbe. Azt hiszen, hogy a beilleszkedés sikeressége az intézményből való kikerülés után mutatkozik meg. Számomra a legfontosabb a családom, a gyermekem, a valahová tartozás érzése és a biztonság – zárta gondolatait Raffai Gyöngyvér.

A pódiumbeszélgetéseken részt vett Péter-Szabó Mónika és Péter Alfréd, akik a rendszerből való kikerülésük után külföldön, először Magyarországon, majd Németországban dolgoztak. Ők az utolsó pillanatban szereztek tudomást a jubileumi eseményről, és szívesen eljöttek, csatlakozni az ünneplő közösséghez. Annak ellenére, hogy a rendszerben töltött utolsó években útjaik gyakran keresztezték egymást, a két fiatal a Németországban töltött időszakban talált egymásra, majd hazajöttek Hargita megyébe, és egybekeltek. Mindketten úgy vélik: a rendszerben töltött utolsó évek felkészítették őket arra, hogy helyt álljanak az életben. Egy Csíkszeredától pár kilométerre levő községben van egy kis házuk, és jelenleg is külföldön dolgoznak, azért, hogy ezt a házat álmaik otthonává varázsolhassák.

Moldovan Cătălin Viorel:

Sokat köszönhetek a nevelőimnek, akik folyton arra biztattak, hogy tanuljak, és nagyon hálás vagyok a központ vezetőjének, Trif Letițiának, az ő támogatása nélkül nem lennék itt

A pódiumbeszélgetések sora két egyetemistával, Moldovan Cătălin Viorelrel és Balázs Bencével zárult, akik jelenleg is kedvezményezettei a gyermekvédelmi rendszernek. A két fiatal beszámolt a rendszerben szerzett tapasztalatairól, és jövőbeli terveiket illetően elárulták, hogy mindenképpen folytatni szeretnék a tanulmányikat. Szinte egyhangúan fejezték ki: hálát éreznek, mert a gyermekvédelem családi típusú házaiban megtanultak tagjai lenni egy közösségnek, fejlődhettek, és olyan lehetőségek nyíltak meg előttük, melyek minden bizonnyal nem adtak

volna meg, ha a szülőkkel maradtak volna. Moldovan Cătălin Viorel alig volt több, mint egy éves, amikor a rendszerbe került 9 éven át egy csíkszögödi hivatásos nevelőszülő családjában élt, akiket ma is szüleinek nevez, majd, amikor a nevelőszülő megbetegedett, a Bélbóri Elhelyezőközpontba, majd a Gyergyóvárhegyi Elhelyezőközpontba helyezték testvérével együtt. Ma már utolsó éves egyetemista a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetemen, Bábművészet szakon. Viorel elmondta: a központban a testvére speciális iskolában, ő meg a helyi általános

iskolában tanult. – Az elején úgy a központban, mint az iskolában a gyermekek célpontjává váltam, de a nevelők és a központvezető végig támogattak. Sokat köszönhetek a nevelőimnek, ők folyton arra biztattak, hogy tanuljak, és nagyon hálás vagyok a központ vezetőjének, Trif Letițiának, ő nagyon sokat segített, az ő támogatása nélkül nem lennék itt – mondta Viorel. A fiatal arra is kitért, ismeri a vér szerinti szüleit, és bár a gyermekkorában nagyon bántotta az, hogy a gyermekvédelmi rendszerbe adták, most már nem tudna beilleszkedni a családba.

Balázs Bence:

Úgy gondolom, hogy a gyermekvédelmi rendszer teljes mértékben ellátja a feladatát

Balázs Bence első éves hallgató a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Történelem és filozófia karán. Elmondta, örömmel jött haza Kolozsvárról erre az eseményre, mert számára a gyermekvédelmi rendszer otthont, biztonságot, és közösséget biztosított az első pillanattól fogva, melynek jó érzés a része lenni. – Amikor a gyermekvédelmi rendszerbe kerültem, zárkóztam gyermek voltam. Nem tudtam, hogy kell keresni más gyermekek társaságát, viszont amióta Szépvízen vagyok, a környezetváltás, és az a tény, hogy folyamatosan velem egykorú, vagy kisebb és nagyobb gyermekek, fiatalok társaságban voltam, sokat segített a személyiségem fejlődésében, abban, hogy megtaláljam magam, abban, hogy megerősödjek a céljaim megvalósításában – mondta Bence. Hozzátette: nem egy hagyományosan vett, rideg intézményben él, hanem ténylegesen egy családi típusú otthonban, amely megadja azt az otthon jelleget, ami biztonságérzetet nyújt az ott lakók számára. – Amikor Szépvízre kerültem, elég hamar sikerült beilleszkednem, megszoknom a

környezetet, és egy nagyon szép kapcsolat alakult ki a lakótársaimmal és a nevelőimmal is. Úgy élünk, mint egy nagyobb család. Úgy gondolom, hogy a gyermekvédelmi rendszer teljes mértékben ellátja a feladatát, nekem személy

szerint az itt töltött hat év alatt nagyon sokat segített, a közösségi lét és a nevelőimmal való kapcsolat is kifejezetten harmonikus, fejlődni tudtam ezek alatt az évek alatt és ez egy óriási segítség a számomra – zárta gondolatait Bence.

Köszönettel tartozunk a Harmopan RT.-nek, az Alzo Vendéglőnek, a The Choco Projektnek, a Búzakalász Kft.-nek, a Zoo&Com Kft.-nek, a Mineral Quantum Kft.-nek, a Hunguest Fenyő Szállodának, a V&R Com-nak, az Ilm Com-nak és a Szárhegyi Káposztatermelők Egyesületének. Önzetlen támogatásuk nélkül a jubileumi ünnepség nem lett volna ennyire sikeres.

Kiadja: Hargita Megyei Szociális és Gyermekvédelmi Vezérigazgatóság, Csíkszereda, Szabadság tér 5.

Szerkeszti: Kovács Anna. Korrektor: Gáspár Izabella-Enikő. Fotó: Szökő Sándor.

**Lapterv és tördelés: Kovács Anna.
ISSN 2393 – 4360, ISSN-L 2393 – 4352**

IDŐUTAZÁS

25
EV

A KÖZÖSSÉG
SZOLGÁLATÁBAN

CĂLĂTORIE

IN FOLOSUL
COMUNITĂȚII